

Ne želim nikada da odrastem

Svi dečaci i devojčice vole dečije igre, zanimljive nestašluke, nezaboravne uspomene, prijatelje vredne sećanja i još mnogo stvari sa kojima odrastamo, Međutim uvek dođe vreme kada sve to mora da prestane i ostane samo u lepom sećanju.

Kada sam bila baš mala, igrala sam se svakojakih igara, a među omiljenim: navlačenje, tada meni velikih maminih stvari, igranje ili pravljenje kolača u pesku, imitiranje zanimljivih ličnosti sa televizije.... Sve su to meni bile veoma drage i česte igre sa kojima sam provela jedan period detinjstva. Kasnije, kada sam malo odrasla, počele su da me zanimaju druge stvari, Korišćenje mobilnog telefona i kompjutera, čitanje raznih knjiga i časopisa, gledanje mnogo filmova i serija i još mnogo stvar koje mi ubijaju dosadu. A sada kada sam još malo porasla i nalazim se u ovim čudnim i najtežim kako mnogi kažu "magarećim godinama" veoma mi je lepo, ali i dosta naporno. Što više rastem više se menjam i susrećem sa problemima koje moram hrabro i samostalno proći. Ja, a verovatno i većina mojih vršnjaka težimo da odrastemo i napokon steknemo pravo da brinemo o sebi. Ali, ni neslutimo da nije sve tako jednostavno i lako kako mi zamišljamo. Ne vidimo veliki broj prepreka koje stoje na putu starijih. U mom, da ga tako nazovem "tinejxerskom" svetu, sve je savršeno dok ne odrastem, a ja zapravo i želim da tako ostane.

Naravno, vreme teče dalje i ne može da se zaustavi ma koliko to želimo il koji gorku grešku napravimo. Koliko puta pomislim da će se sve previše izmeniti i da mu možda neće odgovarati, zato često duboko uzdahnem i kažem: "Ne želim nikada da odrastem".

Lidija Aleksovski 6/4

Reči nisu dovoljne

Ponekad naša osećanja mogu da budu more sa stotinu virova. I tada prosto ne dozvoljavamo nikome da zaplovi tim morem, da nas ne bi povredio ili da mi njega ne bismo povredili. Ipak, ako neko zaplovi, ušunja se, a da mi to nismo ni primetili, veoma je važno da je taj neko naš pravi prijatelj.

Svima koji realno gledaju na svet, dobro je poznato da je kao sve ostalo u životu teško naći pravog ili prave prijatelje. Toliko je loših ljudi koji našim morima prave virove, ali zaista postoje i ljudi koji ih smiruju. Najčešće ljudi kažu: "Reči umeju jako da povrede" ili pak "Lepa reč gvozdena vrata otvara". Ali zašto samo reči? Šta je sa delima? Reči nisu dovoljne da bi nekom bilo šta dokazali, a pogotovo svoja osećanja, ljubav ili prijateljstvo. Same reči treba pokrenuti delom da bi nas iz mora vratili nazad u stvarnost, a to umeju samo pravi ljudi i ljudi koji ne samo da govore već to i misle i rade. To su pravi prijatelji.

Zašto se treba truditi da reči potkrepimo delima i budemo što bolji ljudi i što bolji prijatelji. Umeju reći da budu lepe i korisne, ali ipak... Nisu dovoljne.

Milica Crvenković 6/2

Kad Sunca nema

Tako je tužno
kad Sunca nema,
kao da se nešto sprema.

Kad tamni oblaci
sakriju Sunce,
tad veselo i lepo ništa nije.

Tužno je kad
sunčane dane zameni
zora hladna što svane.

Sanja Žalac 6/1

SVAKI DAN JE BIO LEP I ZANIMLJIV

Nestrpljivo sam čekala kraj prvog polugodišta i radovala se što ću deo zimskog raspusta provesti sa drugovima i nastavnicima na zimovanju.

Sa porodicom sam srećno dočekala Novu godinu, a već sutradan smo krenuli na put. Pošli smo na planinu Gučevo, koja se nalazi iznad Banje Koviljače. Nakon par sati vožnje, smestili smo se u istoimenom odmaralištu. Bila sam oduševljena smeštajem, ishranom i lepotom ove planine. Gučevo je šumovita planina, bogata izvorima hladne i čiste vode. Listopadne i četinarske šume bogate biljnim i životinjskim svetom, čine ovu planinu privlačnim za odmor. U odmaralištu se nalazi veliki restoran, prodavnica i sala u kojoj smo gledali televizor. Sportski tereni, klackalice i ljuljaške oko odmarališta bili su dovoljan razlog da što više vremena provedemo u prirodi. Svakodnevno smo šetali i uživali na svežem i čistom vazduhu. Uveče smo imali žurke, pričali i igrali do kasno u noć. Nastavnici su bili super, a mi smo na kratko zaboravili na svoje obaveze i školu i prepustili se odmoru. Naravno bilo je i nekih nestašluka, a izdvojila bih veče kada smo se prskali šamponima i malo naljutili nastavnike. Svaki dan je bio lep i zanimljiv na svoj način. Lepo sam se provela na zimovanju sa svojim drugovima.

I sada, evo me opet u školskoj klupi . Vratila sam se svojim obavezama i trudiću se da postignem što bolji uspeh u školi kako bi bezbrižno uživali na sledećem raspustu.

Svetlana Djurišić 7/1